

Munkebo Kulturhus Musikgruppen Oasen

20. NOVEMBER 2021

Glædeligt gensyn.

af Ove Eriksen

Næsten præcis 3 år efter, at Tradish aflagde sit første besøg i MusikOasen 17. november 2018, var det blevet tid til et gensyn/genhør. Og ingen tvivl om, at det var et glædeligt et af slagsen.

Som vi også oplevede dengang, spiller Tradish gerne numre fra de bageste sider i sangbogen med irske sange. Det betyder, at der ikke bliver plads til kendte og elskede klassikere som

”The Wild Rover” og ”Black Velvet Band”. Til gengæld bliver publikum præsenteret for flere sange, som gruppens medlemmer selv har skrevet, og også mindre kendte traditionelle irske sange.

Det var ikke nogen overraskelse, at der var gengangere blandt numrene i repertoire, f.eks. sangen **”Ballad Of The Wild Colonial Boy”** om straffefangen Jack Duggans ”karriere” som landevejsrøver i Australien, og historien om Nancy, der sørgede for at hendes ægte mand blev blind, så hun uforstyrret kunne mødes med sin elsker. Eller hvad med den fantastiske **”The Irish Rover”** om skibet af samme navn, der havde 27 master (!) og medbragte en helt usandsynlig last. Som John Pilkington sagde, er det måske det første eksempel på ”fake news”, som jo ellers er blevet så populært de senere år.

Selvsamme John Pilkington var undervejs i koncerten en veloplagt rejseleder. Med typisk underspillet britisk humor og en god portion charme, kom han i den grad ud over scenekanten. Hans tilgang til fortællingerne mellem numrene var først og fremmest, at ”sandheden skal ikke stå i vejen for en god historie”.

Det var også John, der introducerede os til Johnny, som vi fulgte i tre episoder: første gang, da han havde haft et skænderi med sin ekskæreste, Juliet, i sangen **”This Is What I Am”**. Anden gang, vi mødte Johnny, havde han lært at spille guitar og optrådte på barer rundt om. Hans kendetegn var, at han spillede fra han kom ind ad døren og til længe efter, den sidste gæst var gået. **”You Tireless Troubadour”** var sangen, der beskrev den situation.

Afslutningen på Johnny-trilogien var sangen **”Johnny’s Far Away”**. Her havde Johnny fået hyre med et ceidli-h-band (danseorkester) på et krydstogtskib ved

Bahamas, og mens han var langt væk hjemmefra, fik hans kone, Tracy, besøg om natten.

"Johnny Be Fair" handlede ikke om Johnny, men om pigen, der havde mange bejlere, og som man bør i den slags sager, spørger man først sin far, om man må gifte sig med ungersvenden. Hver gang var svaret nej, for faren forsikrede hende om, at den unge mand var hans søn – det vidste hendes mor bare ikke noget om.

Efter utallige forgæves forsøg, klagede hun sig til sin mor: "jeg bliver aldrig gift, for far siger nej". Moren slog en latter op: "gift du dig med hvem du vil. Din far er ikke din far, det er bare noget han tror". Historien er den selvsamme, som Daimi for mange år siden havde succes med i sangen "Stor skandale i familien".

Stort drama knyttede sig til sangen **"The Last To Go"** om de sidste 22 beboere på The Blasket Isles, der betyder "Det hårde sted". I mere end 1000 år havde der levet mennesker på de afsidesliggende øer, der markerer det vestligste punkt i Europa. Levevilkårene for beboerne var næsten som i Middelalderen, og i 1953 besluttede den irske regering at flytte beboerne andre steder hen.

Det burde være en tragisk historie med gråd og tænders gnidsel, men John forsikrede om, at han havde set billeder af de 22 i bådene, der skulle bringe dem væk, og der var lutter smil på ansigterne.

Som en passende overgang til næste sang i koncerten, spillede Tradish den instrumentale **"The Emigration Suite"**, hvor man hørte toner af den lokale musik fra primært USA og Canada, hvor de "deporterede" kom hen.

Ingen koncert med irsk musik uden de traditionelle reels, der er den folkelige dansemusik. Reels kommer i bundter af 2-3 melodier, som afløser hinanden. Ofte øges tempoet undervejs, så man til sidst kan forestille sig de dansende med sved på panden og en ubændig tørst efter en pint. Orkestret opfordrede også til, at man gerne måtte rejse sig og danse, men kunne godt se, at pladsforholdene kun tillod, at man kunne nå at vippe med fødderne under bordet.

Flere af de spillede reels havde Tradish selv komponeret, det gjaldt bl.a. **"The Rush"**, **"South Sligo Sets"**, **"The Falls Of Swad"** og **"Last Bus To Galway"**.

Koncerten nærmede sig slutningen, og som for 3 år siden blev der rundet af med først den smukke **"The Parting Glass"**, som gruppen sang a cappella. Kuldegysende smukt.

Der skal være et ekstranummer, og gruppen opfyldt et ønske fra Liselotte ved at spille klassikeren **"Whiskey In The Jar"**. Dermed fik vi omsider et stykke irsk musik, som velsagtens alle kender.

Som i 2018 var Tradish et utrolig fornøjeligt bekendtskab. Det lyser ud af medlemmerne, at de elsker at spille de irske melodier/synge de irske sange, og deres egne kompositioner rammer helt perfekt den irske tone.

Personligt følte jeg mig undervejs hensat til "The Traveller's Inn" i Castlebar, hvor jeg tilbragte 10 dage i efteråret 1969. Her var det fast, at der var live musik hver aften. Et par lokale musikere mødte op med violin og harmonika/guitar/mandolin og spillede reels, så der ikke var et øje tørt.

Jeg har præsenteret John Pilkington, som er gruppens "talsmand". Med sit charmerende dansk-engelsk fortalte han alle de historier, der knyttede sig til sangene/melodierne. De fleste sange havde ham i forgrunden, og desuden håndterede han med stor sikkerhed guitar og buzuki.

Brian Woetmann fører på scenen en lidt mere tilbagetrukken rolle, men gav dog prøver på sin eminente håndtering af mandolin og den særlige irske tromme

Bodhrán. Ud over at agere kor på de fleste sange, var han også solist på to numre, de smukke "**West Wind**", en klassisk Air, som han selv havde sat tekst til, og "**Flowers In The Cup**", der ganske enkelt handler om at være ordentlige mod hinanden.

De andre i gruppen nævnte, at Brian havde fået nye sko. De skal naturligvis prøves af så han gav en prøve på sine evner som stepper, hvilket afsted en tør kommentar fra publikum: "dem kan du godt købe."

Normalt skal man nævne damerne først, men ikke i dette tilfælde, for der skal være plads til at rose Louise Ring Vangsgaard, der spiller violin, så i hvert fald englensynger. Og da violinen netop er så integreret en del af irsk musik, er det vigtigt at have en virtuos på pladsen. Og det har Tradish! At Louise også har en ganske fin sangstemme fik vi demonstreret i førnævnte sang "The Last To Go".

Det behøver bestemt ikke at være sidste gang, vi har haft besøg af Tradish. Humor, musikalitet og spilleglæde er altid velkomment.

Næste gang MusikOasen byder indenfor er lørdag 8. januar 2022, hvor Kirsten Siggaard kommer på besøg.

*So fill to me the parting glass
And drink a health whate'er befalls
Then gently rise and softly call
Good night and joy be to you all*

(Fra sangen The Parting Glass)